

Prvá kapitola

Zatváram oči pred jemným vánkom a točím sa, moje zelené hodvábné šaty mi svištia popri členkoch v nádhernej uvoľnenosti. Teplé slnko mi presakuje do pokožky a zdá sa, že vzduch, ktorý dýcham, sa nasýtil šťastím. Štrnásť rokov priprav na to, aby som sa stala manželkou bohatého obchodníka, dva roky driny, aby som potlačila svoje hriechne túžby, a to všetko vyvrcholí v tomto momente.

Prosím, dnes to nechajme!

Pred dlhými piatimi dňami ma Matteo – dovolil mi, aby som ho tak v súkromí volala – požiadal, aby sme sa tu stretli a prediskutovali našu budúcnosť. Budúcnosť, ktorej začiatku sa už neviem dočkať. Odvtedy je každá modlitba a každá myšlienka plná očakávania.

Vôňa čerstvo narezaných kvetov z obchodníkovho stánku naplní vzduch, zatiaľ čo mi v mysli rezonujú múdre slová mamy: *Príroda je len výsledkom Pánových nariadení, Alessandra*. Otvo-

rím oči a zrak mi padne na jasnomodré lupene kosatcov, čo je istým znamením toho, že sa blížia dobré veci, a z hrdla sa mi vyderie smiech.

„Slnčné svetlo tvojej radosti nesiahá ani len po členky, Less.“

S radostným úsmevom sa otočím k jedinej osobe, ktorá ma, okrem mojej milovanej sesternice Cat, oslovuje takýmto nezvyčajným menom. „Ty a tvoj lichotivý jazyk ste sa veru našli, drahý priateľu,“ poviem Lorenzovi, pričom jedným očkom ešte stále zotrávam na preplnenom námestí. „Budeš mi robiť spoločnosť, kým budem čakať na signora Romanelliho?“

Najlepší priateľ môjho brata sa usadí vedľa maliarskeho stojana. „Bude mi potešením.“ Nohu si oprie o budovu z pieskovca, ktorá je za nami, a rukou ufúľanou od farby si prehrabne svoje zlaté kučery. „Minulý týždeň si verila, že má na mysli zásnuby. Videli ste sa, odkedy sme sa naposledy rozprávali?“

Vykvitne vo mne zdanie nepokoja, ale rýchlo ho odoženiem preč. „Nie, ale mám podozrenie, že všetok ten čas strávil prípravou na stretnutie s otcom, keď sa vráti.“

Lorenzo prikývne a spoločne upadneme do priateľského ticha, nasávajúc život kypiaci okolo nás. *Mercato Vecchio* je rušné ako vždy, kakofónia kriku, smiechu, detského plaču a hĺkania somára. Okolo nás sa naháňa skupina detí, narážajú do slúžky, čo je obďaleč, a strčia do koša, ktorý nesie. Jedno červené jablko sa kotúľa, až kým sa nezastaví pri mojej nohe.

Odohráva sa predou mnou vízia nášho rozprávkového predstavenia, neočakávane a dojímavu. Otrávené jablko, diabolská striga, šanca odložiť svoju rolu poslušnej dcéry a stať sa niekým zlomyseľným. Z viacerých dôvodov zbožňujem svoju sesternicu Cat, ale pre dar toho popoludnia asi najviac. Napriek ostrému postojovi cirkvi proti ženám herečkám mi dala príležitosť

zakúsiť predstavenie. Zažiť sen, o ktorom som si myslela, že je hriešny.

Nanešťastie sa k tej spomienke viaže aj smútok spojený s odchodom mojej drahej sesternice. Keď sa Cat vrátila do budúcnosti, zanechala tu po sebe tri silné slová: *vášeň, rovnosť a sloboda*. Devám dvadsiateho prvého storočia sú tieto ideály blízke, ale v šestnástom storočí sú nanajvýš neprijateľné, nech by som si akokoľvek priała, aby to bolo inak. Výsledkom bolo, že som posledné dva roky strávila v zmätku, bojujúc medzi očakávanou povinnosťou byť poslušná a novoobjavenou túžbou po vášni.

Lorenzo si kľakne, aby zdvihol jablko, pričom sa nám stretnú pohľady.

Aj on spomína.

Keď vráti jablko žene, na ústach má trpký úsmev. Opäť žasnem nad nemožnosťou toho všetkého. Z nejakého dôvodu tomu nikto z nás neporozumel, osud zanechal Lorenza a mňa samotných v schopnosti vnímať viditeľné rozdiely medzi Cat, teda mojím budúcim potomkom, a Patience, mojou sesternicou zo šestnásteho storočia – dievčaťom, ktoré Cat dočasne nahradila. Samozrejme, že sú tu podobnosti, prameniace z pokrvného príbuzenstva. Vlasy takmer rovnakého odtieňa, pery len o trošku širšie. Ale preč sú všetky tie jedinečné vlastnosti, vďaka ktorým bola Cat taká úžasne energická. Nedá sa poprieť, že skutočná Patience je milá, ale kto by mohol súťažiť s takou dynamickou a času vzdorujúcou dievčinou?

Nikdy som nepochopila všetky detaily zahaľujúce Cat a jej nevysvetliteľný príbeh. Koniec koncov, nikdy som nemusela. S ohnivou vášňou, ktorej dokáže rozumieť len skutočný umelec, to vie len Lorenzo. Napokon objavil únik zo svojej biedy. Využil bolesť z odchodu Cat na rozvíjanie svojho umenia, štu-

doval u rozličných majstrov, zaslúžil si verejné uznanie a vytvá-
ra jedno majstrovské dielo za druhým.

Ja som skončila pri silnejúcich pokusoch o manželstvo.

Lorenzo hľadí na hemžiace sa námestie a jeho pôvodne smutný
úsmev sa zmení na skutočný. „Myslím, že prišiel tvoj nápadník.“

V mojom vnútri vrie eufória, keď sledujem jeho pohľad.

Matteo.

Už ma zbadal, tak využívam príležitosť, aby som sa opíjala po-
hľadom naňho. Široká línia jeho silných ramien, ktoré zvýraz-
ňuje jeho tmavý kabát. Zvodný tvar jeho úst vidím už z diaľky.
Nevidím znaky nepokoja, ktoré mu až pričasto kazia jeho peknú
tvár. Vidím, ako sa smeje na niekoho po svojej pravici. Srdce mi
tlčie ako zvon.

Je naozaj *chutný*, ako by povedala moja sesternica.

V dvadsiatich ôsmich rokoch je odo mňa Matteo o jedenásť
rokov starší. Je trochu primladý na manželstvo, ale naše rodiny
sú v priateľskom vzťahu a zjednotenie prinesie zvýšenie prosper-
ity. Budeme dobrou partiou. To, že budem s ním, utíši hnev
v mojom vnútri, potrebu niečoho viac. Musí to tak byť.

Dav medzi nami ustupuje a ja vedľa neho uvidím mladú ženu.
Nakloním hlavu a prižmúrim oči.

„Novella d'Amico,“ poviem a môj hlas je ako šepot. Kedysi
Novella Montagna, dcéra jednej z najbohatších rodín Floren-
cie. Minulý rok jej dvorili a túžili po nej všetci muži vo veku
vhodnom na sobáš. Vydala sa za benátskeho šľachtica a ešte v tú
zimu sa odsťahovali preč. Otočím sa k Lorenzovi, rebrá mám
ako železný zverák okolo vlastných pľúc. „Prečo sa vrátila do
Florencie?“

Pokýva hlavou, má zvrátené obočie. „Nie som si tým istý.
Ale zistím to.“

Lorenzo odpochoduje ku skupine žien, ktoré predstierajú, že nakupujú, no očividne využívajú príjemný jesenný deň ako výhovorku, aby mohli nepretržite tárať. Keď sa k nim blíži, signora Benedicti, signora Cacchioni a signora Stefani zmlknú a hľadia naňho, akoby šlo o drahý kúsok benátskeho skla alebo nový ónyxový medailón. Úplne nedôstojné, ale smutné je, že je to celkom typické.

Ak túži po klebetách, Lorenzo si nemohol vybrať lepšiu skupinu.

Znechutene sa odvrátim a pohľadom sa sústreďujem na Mattea, želám si, aby sa pozrel mojím smerom. O pár minút neskôr sa mi moje želanie splní. Vnútro mi zvierá, ale prinútim sa usmievať, každú ukradnutú chvíľu a zašepkaný sľub vtlačám do gesta.

Neopláca ho späť.

Matteo sa načiahne za rukou Novelly a jeho kedysi srdečné oči sú teraz ako kamene bez citu.

Všetko vzrušenie a nádej zmizne. Vzduch je prázdny a mení sa na nevyhnutnosť. Čas zastane a mňa obleje chladná hrôza. Trh zbledne, keď mi zrak padne na ich prepletené prsty.

Kútikom oka vidím, ako sa Lorenzo otočil od ohovárajúcej tlupy, jeho priateľskú tvár poznačila ľútosť. Ale ja už viem, o čo ide.

Keď ma dobehne, pozrie sa nadol a zachmúri sa. „Signora d’Amico sa minulý týždeň vrátila domov ako vdova s úplne nedotknutým venom.“ Ostro vdychuje vzduch a ja zatváram oči, zocelujem sa pred pravdou, ktorá má prísť. Takto som si tento deň nepredstavovala. Takto sa nemal vyvinúť.

„U notára boli len včera.“

Dobro vedie k dobru. Táto lekcia z detstva sa akosi nehodí

na takúto skutočnosť. Vždy robievam – vždy som robievala – dobrú a správnu vec. Plním svoju povinnosť. Mala by nasledovať odmena.

Aj on by ma mal milovať.

Lorenzo si odkašle a ja viem, že čaká, kým mu pozriem do očí. S hrozbou úniku páliacich slz prinútim svoje oči, aby sa otvorili.

Jemnou rukou ma chytí za plece. „Alessandra, Matteo a Novella sú zosobášení.“

Klopkanie topánok po dláždených kockách tlmí moje vzlyky. Po tom, ako som požiadala Lorenza, aby ma nenasledoval, potkýnajúc sa unikám z námestia, preč od sliediacich očí mamičných kamarátok a víťazného úškľabku na Novellinej opovržlivej tvári. Plačúc ulicami môjho milovaného mesta sa mi zahmlil pohľad, modlím sa, aby moje nohy nejako našli cestu späť domov. A keď mi oči padnú na povedomú štvorposchodovú budovu z páleného kameňa, takmer sa mi od vďačnosti podlomia kolenná. Osud možno nehrá v môj prospech, pokiaľ ide o záležitosti srdca, ale zdá sa, že sa zľutoval nad mojím zmyslom pre orientáciu.

Palcom na nohe zavadím o popukanú kamennú dlažbu a takkavo prejdem cez klenutý vchod, ktorý vedie do nášho dvora. Vyberiem sa vpravo a neúnavne idem ďalej, vábi ma tichá samota záhrady, kde v tienistom kúte padnem na kolenná. Ale dnes sa tento temný ústup nedá utíšiť. Vôňa aromatických kvetov a melodické bublanie blízkej fontány nezjemňujú bodavú bolesť Matteovej zrady.

Ešte stále tomu nemôžem uveriť. Mesiace tajných schôdzok nemôžu skončiť takýmto spôsobom. Určite som len uprostred

nejakej nočnej mory. Každú chvíľu sa preberiem, opäť sa začnem pripravovať a odídem na stretnutie s Matteom, na ktorom mi zašepká slová o našej budúcnosti a aj to, ako veľmi ma miluje.

Rýchlo zažmurkám, ale nič sa nezmení.

Roztrasenou rukou si zotieram neľútostné slzy. Nedokážem si pomôcť a stále myslím na to, že Cat by bola silnejšia. Na mojom mieste by preletela preplneným námestím, Novellu by odzbrojila ostrou poznámkou a od Mattea by požadovala vysvetlenie. A potom by ho nakopala.

Predstava, že moje oči – oči jeho *skoro* snúbenice – mi vyskakujú z hlavy, trochu zmierni moju náladu, dokonca sa pri tejto myšlienke aj zasmejem. Cat bola búrkou neuhasiteľnej sily, bola pre nás výzvou, aby sme sa vyrovnali jej temperamentu, alebo aj naďalej zostali v prachu.

Ale ja, žiaľbohu, nie som mojou drahou sesternicou.

V Catinom svete, v budúcnosti, je dievča voľné, môže svoj život žiť vášnivo a s očividnou ľahostajnosťou voči poslušnosti. Môže ignorovať pravidlá etikety a spoločnosti a môže nasledovať svoje sny – dokonca aj keď ju osud zaveje sem, päťsto rokov do minulosti. Osud pomiešaný so štipkou cigánskeho kúzla pripravil Cat príležitosť zakúsiť nemožné. Na krátky okamih bola svedkom iného spôsobu života a dostala šancu oddýchnuť si od vlastných obáv.

Krčím sa k zemi, aspoň raz ma netrápi, či sa mi pokrčia šaty, zatváram oči a dovoľujem čerstvým slzám, aby padali na zvlhčenú zem pod mojimi lícami. „Ako len veľmi túžim po vlastnom cigánskom dobrodružstve.“

Ako tam tak ležím, nehýbem sa a želim si, aby svet skončil, pri uchu mi zaznie slabý zvonivý zvuk a vytrhne ma z vlastného zúfalstva.

Po chrpte mi nebadane prebehne mráz. Rýchlo však naberie na intenzite a vystrelí aj do zvyšných častí môjho tela. Vytreším oči na vetvičky a lupene tancujúce okolo mňa v náhlom vánku, zopár sa aj zatrepoce a praskne pri silnejúcom vetre. Pramene mojich gaštanovohnedých vlasov mi odfúkne na oči. Postavím sa, bojujúc s náhlym privalom, ktorý mi vyráža dych, a pridržiavam si lem svojej róby. Vietor ma tlačí dopredu a búrka prehltnie môj krik.

A potom, tak náhle, ako všetko začalo, to aj prestane.

Keď začujem svoj hlas, opýtam sa ticha: „Čo *to*, prepánaboha, malo znamenať?“

Neprekvapuje ma, že teraz už pokojný a tichý dvor neodpovedá.

Letmo sa pozriem nadol, oprášim úlomky, ktoré mi pristáli na šatách, keď zrazu zamrznem, pretože za chrptom začujem puknutie vetvičky.

„*Buna ziuu*, Alessandra.“

Otočím sa a zbadám dievča, ktoré je asi v mojom veku. Jej dlhé havranie vlasy pôsobia nepoddajne a rozstrapatene a súčasťou jej odevu je pestrofarebná sukňa a žiarivé závoje. Ruky má holé, ako aj kúsok bronzovej kože na bruchu. Odvrátim zrak, keď sa mi šepot spomienky začne vysmievať.

Odkiaľ pozná moje meno?

Nepatrný úsmev na inak pochmúrnej tvári, ktorý je neprirodzený a čudný, sa pohráva s ústami dievčata, keď povie: „Hviezdy vypočuli tvoju prosbu.“